

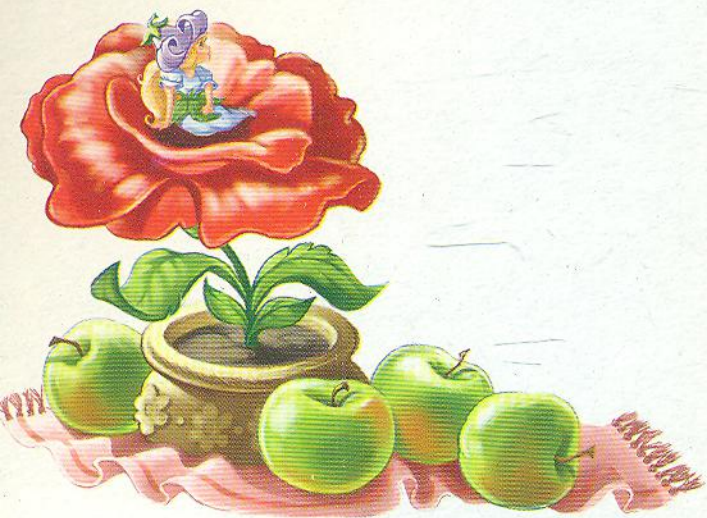
Жила на світі добра жінка. Дітей вона не мала, а їй так хотілося донечку! Пішла жінка спитати поради в бабусі. Та дала їй зернятко й мовила:

— Посади це зернятко в горщик для квітів.

Жінка так і зробила. А вранці в горщику розцвіла чарівна квітка. Вона була така гарна, що жінка поцілувала її. Тієї ж миті пелюстки квітки розкрились, і серед них жінка побачила малесеньку дівчинку. На зріст дівчинка була не більша за дюйм, і щаслива жінка назвала доньку Дюймовочкою. Якось уночі до кімнати через відчинене вікно залізла потворна жаба. Побачивши Дюймовочку, жаба дуже зраділа.

— Оце гарна наречена для мого синочка! — квакнула вона і, схопивши дівчинку, вистригнула у вікно.

Жаба принесла Дюймовочку на листок латаття посеред ставка. Крихітка гірко заплакала.

Її плач почули рибки та метелик. Рибки перегризли зелену стеблину латаття, а метелик, підхопивши пасок дівчинки, помчав листок із Дюймовочкою далі й далі від бридкої жаби. Мимо летів хрущ. Йому так сподобалася Дюймовочка, що він схопив її й відніс до себе на дерево. Але іншим хрущам Дюймовочка не припала до вподоби: адже в неї тільки дві ніжки, немає вусиків, і взагалі вона некрасива. Тоді хрущ і сам повірив, що Дюймовочка зовсім негарна з себе. Жук переніс Дюймовочку на землю — нехай іде світ за очі. Бідна дівчинка залишилася сама-самісінька.

Усе літо Дюймовочка провела на квітучій галявинці. Але настала осінь, і дівчинка почала шукати теплішу оселю. Так набрела вона на хатку, у якій жила миша.

